

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Sedla sta. Spet ju je presunljivo gledal pa dejal: »Priplul sem po Arkansasu in izstopil v Mulvani. Iskal sem vodnika po preriji in dalje na zapad, pa nobenega nisem našel, ki bi mi bil všeč. Samo za nič blago —. Rekli so mi, naj grem na prerijo, tam da je najti prave prerijske lovce. Pa sem šel.

In tule sem našel vaju. Všeč sta mi, yes! Ali gresta z menoj v San Francisco?«

»Hm —!« je naredil mali. »Ali veste približno, kako daleč je v San Francisco?«

»Vem.«

»Pa govorite, kot da bi ne bilo več ko dan ježe!«

»En dan ali leto dni, — vseeno mi je.«

»Hm, da —! Se vam pa tudi sanja, kaj vse se vam utegne pripetiti spotoma —?«

»Pripetiti —? Spotoma —? Well, upam, da bom marsikaj doživel.«

»Nikar si nič preveč ne želite doživljajev!

Vedite, da bi potovali mesec ali dva, kakor pač bo spotoma. In da je pot nevarna —.

In zato ne moreva potovati z vami!«

»Ker je nevarna?«

Mali je bil skorajda užaljen.

»Ne! Ampak ker je predaletč. Nisva bogata, kakor ste vi, se zdi, od lova živiva in zato ne moreva jezdit na sprehod v San Francisco.«

»Plačal bom!«

Malemu se je raztegnil obraz.

»A takó —? No, potem bi se pa dalo govoriti o stvari.«

»Znata streljati?«

Grbavi ga je pogledal pomilovalno, kakor bi na primer pogledal profesor astronomije človeka, ki bi ga vprašal, ali ve, kako daleč je z zemlje na mesec.

»Prerijski lovec — pa bi ne znal streljati?! Tako vprašanje je še hujše ko pa če bi vprašali, ali zna medved žreti. Oboje je takó zelo samo posebi umevno kakor moja grba.«

»Hm —! Pa bi le rad videl, kako streljata.«

Pokazal je na orla, ki sta še vedno krožila nad njimi.

»Bi pogodili tistale dva?«

Humpty Bill je pogledal, meril višino z očmi in dejal:

»Zakaj pa ne? Vi seveda s svojimi igračkami tamle bi najbrž nič ne zadeli —!«

Pokazal je h konju, kjer sta viseli lordovi puški ob stremenicah, svetli in snažni, kot da sta šele pravkar prišli iz tovarne. Taka snažna puška je za westmana grdobija, njegova puška je stara, zarjavela, strelja pa z njo vkljub temu prav dobro. Pač ni prilike za snaženje in tudi ne sredstev.

»Ustrelita ju!« je dejal lord. Ni se zmenil za Humptyjeve zbadljive besede.

Grbasti je vstal, vzel puško, kratko pomeril in ustrelil.

Videti je bilo, kot da je zadel orla močen sunek, peroti so zaplahutale, odletel bi bil rad, pa ni mogel več, počasi pa vse hitreje je padel z razpetimi peroti, jih skrčil in padel na zemljo ko kamen.

Samozavestno se je obrnil mali k lordu.

»No, — kaj pravite?«

»Ni bilo slabo!« je rekel lord in si odrezal kos srnine.

Bill pa je bil užaljen.

»Kaj —? Ni bilo slabo —? Pomislite, kaka višina —! In krogla ga je zadela v življenje! Ze v zraku je bil mrtev! Vsak poznavalec bo rekel, da je bil strel kar izvrsten!«

Pa Anglež se ni zmenil za užaljenega westmana.

»Well —! In oni drugi —?«

Pokazal je na dolgina.

Stric Gunstick je okorno vstal, se naslonil na svojo dolgo staro puško, dvignil desnico ko kak slav-

nosten govornik, pogledal po orlu, ki je krožil visoko v zraku, pa povedal z vznešenim glasom:

»Orel plava v višavah, — bistro gleda po nižavah, — po mrhovini hrepeni, — lovec pa ga ustrelil.«

Okorno je stal ko lesen možic, prvokrat je zinil, odkar sta se čudaka srečala z Angležem, in pač zasodil, da bodo njegovi »verzji« mogočno učinkovali. Samozavestno je gledal lorda, teatralično stezajoč roko, in čakal, da ga bo pohvalil.

Anglež pa je gledal neumno in močno se je zdelo, da se bori s smehom ali pa z jokom.

Grbasti je pohitel prijatelju na pomoč.

»Ste ga čuli, mylord! Da, stric Gunstick je cel mož! Izobražen človek! Svojčas je bil gledališki igralec in še vedno je pesnik. Malokedaj zine, kadar pa zine, govori v verzih!«

Malomarno je pokimal lord.

»Well —! Naj govori v kumarčni solati ali pa v verzih, tisto je njegova zadeval! Za mene je poglavito, da vidim, ali zna mož res tudi prijeti za puško in streljati.«

Dolgin-pesnik je na široko zamahnil z roko, kar je pomenilo, da prezira lordove besede, raztegnil usta k desnemu ušesu, dvignil puško, pa spet odstavil. Zamudil je nekaj dragocenih trenutkov. Med njegovim pesniškim izlivom se je orel, ki ga je prestrašil prvi strel, naglo umaknil in odplaval, le kot majhno točko ga je še bilo videti na nebu.

»Ni ga več mogoče zadeti!« je menil grbavec.

»Kajne, stric?«

Stric je dvignil obe roki k nebu, kjer je plaval orel, pa povedal z glasom, kot da misli mrtve obuditi:

»Orel je odletel, — prestrašil ga je strel, — vzpel se je v višave, — izginil je v daljave — in kdor ga misli dohiteti, za njim pač mora poleteti.«

»Neumnost!« je dejal lord. »Mislite reči, da ga ne zadenete več?«

»Seveda ne!« je branil grbasti molčečega pesnika. »Noben westman ga ne bo zadet!«

»Takó —?«

Le to samo besedo je rekel lord, v obrazu mu je nekaj zadrhtelo, ni se vedelo, ali je posmehljivost ali samozavest ali drznost, naglo je stopil h konju, odvezal puško, jo dvignil k licu, za pol sekunde meril in ustrelil. Pa je odložil puško, sédel, segel po pečenki in si odrezal obilen kos.

»No —?« je dejal s polnimi usti. »Ali ga res ni mogoče zadeti?«

Prerijska lovca sta zijala, čudenje, da, občudovanje je bilo brati na njunih obrazih. Orel je bil smrtno zadet, s skrčenimi peroti in v ozkih krogih je padal ter izginil za bližnjim gričem.

Humpty Bill je gledal za njim.

»Čudovito, mylord —! Če le strel ni bil samo gol slučaj —.«

Obrnil se je pri zadnjih besedah po lordu, — pa umolknil z odprtimi usti.

Lord je sédel pri pečenki, s hrbtom obrnjen v kraj, kamor je padel orel, in žvečil svoj grizljaj tako ravnodušno, kot da se ni prav nič pripetilo.

»Neverjetno —!« je vzkliknil končno Bill. »Mylord —! Poglejte vendar —! Zadeli ste ga —! In ne samo zadeli, tudi ustrelili ste ga!«

»Vem!« je dejal Anglež in si porinil nov kos pečenke med zobe. Niti obrnil se ni.

»Ampak — saj niti pogledali niste za njim —!«

»Ni treba! Vem, da sem ga smrtno zadet. Moja krogla nikdar ne zgreši.«

»Ampak — človek! Mojster ste, vsaj v streljanju! Mojster, ki se sme mirno kosati z našimi najslavnejšimi westmani, z Winnetouom, z Old Firehandom, z Old Shatterhandom —.«

Ali ne, stric?«

Sloviti gledališki igralec in pesnik-lovec se je spet postavil na oge ko lesen možic, zakrilil z rokami in deklamiral:

Največja in najnovejša angleška ladja »Queen Mary«

bo imela cerkveno dvorano, železnico, dobro urejeno gledališče, dve kopališči za plavanje in troje kin.

Samica morskogaraka zleže 50 do 75 tisoč jajčec, ki rabijo za razvoj 10 mesecev. Celih 10 mesecev jih nos seboj samica spodaj pod trebuhom.

Najmanjši radio-aparat

je napravil pred kratkem 17letni ruski iznajditelj. Aparat je visok 5 cm in širok 10 cm ter sprejema brezhibno.

Sah pismenim potom.

Ben Jones iz Pariza, severnoameriška država Arkansas, se bavi s tem, da igra z raznimi osebnimi sah pismenim potom. Sedaj ima v teku 400 iger.

Jajce od samice noja lahko tehtata več nego 3½ funta in zamore postati veliko kakor 25 kokošjih jajc.

Družine

z najbolj dolgo živečimi člani na Angleškem. Družina v Hampshire šteje 10 članov, kojih skupna starost znaša 698 let. V Essexu živi druga družina, koje člani so stari in sicer 12 846 let. V neki familiji v Halifax živi 10 bratov in sester, ki so skupno stari 704 leta. Povprečna starost znaša 70 let, najstarejši je star 80, najmlajši 63 let.

Ura iz premoga.

Vojni invalid Borussak iz Heidelberga v Nemčiji je izdelal uro, ki vzbuja med ljudmi veliko zanimanje. Stavljena je namreč iz samih premogovnih kosov in koščkov, ki jih je Borussak primerno obdelal. Navzlic čudnemu materialu pa gre ta ura prav dobro in točno, kakor ura iz kovinskih delov.

Živalski vrt v vellemestu Londonu

obišče na leto več kot 1,640.000 oseb.

Dalje sledi.